

BELLANTERIOVÉ

● — pointa

TEREZA VODVÁŘKOVÁ

Bellanteriové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Vodvářková

Bellanteriové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEREZA VODVÁŘKOVÁ

BELLANTERIOVÉ

Copyright © Tereza Vodvářková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-361-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-557-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-558-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-548-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Všem, kteří jdou za svými sny...

K₁ – ARWIN

Stál na kopci a pozoroval své muže. Generál i jeho zástupce padli a on je teď musel zastoupit. Na příkaz krále. Nepřišlo mu to správné, on ty vojáky neznal. Teda většinu z nich. Naštěstí už bylo po bitvě a brzy ho nahradí někdo jiný. Brzy dorazí domů...

Upoutala ho jedna z roztržek. Našlo se jich tu dost. Většinou se mezi sebou hádali vojáci anebo vesničané. Prostý lid se vojáků bál a neodvažoval se jim odporovat. Strach vesničanů byl pochopitelný, někteří z mužů byli prostě hlupáci a výtržníci. A takové si obyčejní lidé nejvíce pamatovali. Muže, kteří dělali ostudu označení *bojovník*.

Zatímco mu tyto myšlenky plynuly hlavou, sledoval Arwin pozorně dění pod sebou. Roztržka se odehrávala mezi mladou dívkou a jedním z vojáků. Muž popíjel z měchu se svými kamarády a ona procházela kolem. Zvláštní bylo už jen to, že měla kalhoty, a ne šaty jako většina žen z vesnice. Ale tím, že je to žena, si byl jistý. Voják směrem k dívce něco vykřikl, společně se svými kamarády se zasmál, ale ona se na něj ani neohlédla, a tak se po ní natáhl a přitáhl si ji k sobě. Děvče se však nedalo a muži vlepilo facku takovou silou, až upadl. V jeho podnapilém stavu to pravděpodobně nebylo tak těžké. Zvlášť když to nečekal.

Arwina překvapilo už jen to, že vůbec měla troufalost praštit vojáka. Muž si to samozřejmě nechtěl nechat líbit, zvedl se na nohy a pokusil se dívku chytit, ale vyhnula se mu. Neutekla. Voják nad ní měl samozřejmě silovou převahu, avšak ona byla rychlejší a mrštnější. A také strážlivá. Arwin viděl, jak přesně a cíleně využívá svých výhod. Odmala

pozoroval různé druhy útoků i obrany, a proto dokázal odhadnout její pohyby. Vypadalo to, jako kdyby za sebou měla základy bojového výcviku, anebo měla obrovské nadání. Něco mu říkalo, že je to někdo, koho hledá. Nevěděl, že svůj možný plán přivede tak brzo k uskutečnění. Nebo že se o to aspoň pokusí. Její odvaha, ale i schopnost postavit se vojákovi ho upoutala. Od někoho z vesnice to bylo nečekané. Dokonce tam byly i náznaky provokace. Nešlo mu to do hlavy, proč prostě neutekla? Proč se tomu postavila? Kvůli adrenalinu, risku a napětí?

Voják se přes několik marných pokusů nevzdal, a přestože ho Arwin na tu dálku neslyšel, došlo mu, že podněcuje své kamarády, aby dívku společně chytily. Bylo vidět, že děvče je přesilou vyvedeno z míry a couvá.

Konečně zapracoval pud sebezáchovy? pomyslel si Arwin.

Na útěk už ale bylo pozdě. Muži ji vmžiku obklíčili, nějakou dobu jim trvalo, než ji chytily, ale nakonec se jim to povedlo. Dověkli ji k vojákovi, kterého předtím praštila. V té chvíli Arwin očekával, že se dívka zhroučí a bude škemrat o milost. Ale ona se dál bránila! Kopala a házela sebou, ale nebylo jí to nic platné. Ani nikdo okolo jí nepomohl. Nakonec se uklidnila a čekala, co přijde. Voják se napráhl a ránu jí zbaběle oplatil.

Arwin přesně nevěděl, co ho k tomu vedlo, zavolal však nedaleko stojícího vojáka. Možná nechtěl, aby se do dívky pustili ještě víc a nějak jí ublížili, nebo možná chtěl prostě vyzkoušet, co v ní všechno je a jak si poradí dál. Proto poslal přivolaného muže, ať ji jeho skupina přivede, naloží do nějakého vozu a vezme s sebou. Varoval ho, že možná bude klást odpor, ale jistě si s ní nějak poradí. Jen ať se jí nic vážného nestane.

KELLA

Kella se probudila. Cítila, jak se pod ní hýbe... zem? Uslyšela vrzání jedoucího vozu a frkání koní. Povož nadskočil a ona se praštila do hlavy. Bolestí se jí zatmělo před očima. Ozvalo se místo, kam ji nějaký muž udeřil rukojetí dýky. Ten parchant ji omráčil! Zvedla ruce k hlavě a vyděsila se. Byla svázaná! Pohnula nohama. Ty našťěstí měla volné. Aspoň trochu se jí ulevilo. Pak si však uvědomila, že nemá tušení, co s ní mají v plánu udělat a kam ji vezou. Možná ji chtěli potrestat za urážku a napadení vojáka.

Ale on si to zasloužil! pomyslela si.

Raději přestala přemítat, jestli se provinila, nebo ne, protože v ní akorát tak kypěl hněv. Musela se odsud dostat. Musela zpátky domů! Tedy pokud ještě nějaký domov měla... Její matka to ráno, než dorazili vojáci, zemřela. Pravděpodobně na nemoc jako rok předtím její desetiletý bratr Wenir. Hlavně proto nebyla v dobrém rozpoložení a opravdu neměla náladu na vojáky, kteří ráno dorazili do Aldey, její vesnice. Zvlášť na takové tupce, jako byl ten, kterým se nechala vyprovokovat ke rvačce.

Posledních pár měsíců to nebylo lehké, ale ona si nestěžovala. Musela se starat o matku. Práci jí ale už dlouho nikdo nedal. A proto kradla. Promyšleně a cíleně. Brala pouze to nejnnutnější, hlavně jídlo, aby neumřela hladem. Ona ani matka. A občas také potřebovala nějaké peníze pro léčitele. Ten jí však nakonec vůbec nepomohl...

Raději zahнала pochmurné myšlenky a začala se soustředit. Zadní plachta na voze byla napůl shrnutá do strany. Když se malinko nadzvedla, viděla muže na koni za vozem. Byl velmi mladý, jen o pár let starší než ona. Tak kolem dvaceti. Měl štíhlou, poměrně svalnatou postavu, blond vlasy a zelené oči, na tváři úsměv. Na první pohled působil sympaticky a mile.

Na koni, světlém ryzákovi, se držel lehce, s lukem a toulcem se šípy navlečenými přes rameno. Doufala, že se nedívá jejím směrem. Jeho pozornosti však neunikla.

„Ahoj *neznámá*. Tak co, už ses vypinkala?“ zavtipkoval, a přestože jí ta slova nebyla milá, poznala, že to nemyslí zle.

Ušklíbala se a beze slova natáhla svázané ruce jeho směrem. Bylo to výmluvné gesto.

„Kdepak, žádné rozvazování. Slyšel jsem, co dovedeš. A myslím, že tě náš pán bude chtít vidět a možná s tebou i mluvit.“

Náš pán? proběhlo Kelle hlavou.

Ale lučištník pokračoval: „Nevím, co to Arwina napadlo... Ale už jsi tady, a tak proč nezačít příjemněji a hned?“ Usmál se. „Ahoj, já jsem Lik. A ty?“

Teď přišla její šance. Vypadal, že ho daná situace dostatečně rozptyluje. Otevřela pusy v náznaku odpovědi, ale pak vyskočila, dopadla na zem trochu stranou vozu a dala se na útek. Měla štěstí, že se jí to i přes pohybující se povoz podařilo zvládnout bez zakopnutí. Lika, jak se Kelle představil, tím očividně překvapila, ale brzo se vzpamatoval a rozjel se za ní. Utíkala, seč jí síly stačily, a hbitě se proplétala mezi lidmi, zvířaty i vozy, co jí stály v cestě. Přesto Lik dívku doháněl. Prudce vybočila z cesty a doufala, že to stihne do nedalekého lesa dřív, než ji dojede. Na jednu věc však zapomněla. *Luk*. Jak mohla být tak hloupá?! Dostala se na otevřené prostranství a k lesu to bylo ještě pár desítek metrů.

Jak přesně může střílet ze hřbetu pohybujícího se koně?

Dovolila si rychlé ohlédnutí. Vypadalo to, jako by jí četl myšlenky. Seskočil ze sedla a připravil se ke střelbě. Dívka přidala. Najednou kolem ní proletěl šíp. Jen kousek napravo od ní. Bylo to tak vyměřeně těsné, že poznala, že minul schválně. Normální člověk by s nejvyšší pravděpodobností uskočil, ale ona to nutkání potlačila. Bylo by nebezpečné

kličkovat. Mohla by vběhnout přesně do rány. Zpomalila, ale až jeho hlas ji zastavil úplně.

„Stůj!“ zavolal silným a nesmlouvavým tónem. „Věř mi, že až příště vystřelím, budu mířit přesně. Prostřelená noha není nic pěkného.“

Věděla, že má pravdu. Neměla šanci uniknout. Pomalu se otočila.

Proboha, co to dělám? Měla bych utíkat, ne se vzdávat. Risk je přece zisk. Bůh ví, co se mnou teď udělají... Tohle je už předem prohrané, znělo jí zoufale v hlavě. Jenže co měla dělat jiného? Nechat se zmrzačit?

Přední část kolony zastavila a začala stavět tábořiště. Uprostřed se tyčil větší stan, do toho Kellu zavedli. U vchodu ji lučičník Lik opustil a vstoupil jako první. Zůstala stát venku se dvěma vojáky, kteří čekali na pokyny, co přijdou. Dívka pocítovala nervozitu, možná i trochu zvědavost a strach. Neměla nejmenší ponětí, co ji čeká. Tušila jen, že ji vedou k někomu důležitému, pravděpodobně k nějakému generálovi.

Konečně se před nimi rozhrnuly cípy stanu a oni mohli vstoupit. Vojáci dívku hrubě postrčili vpřed. Hned, jak vešli, oba poklekli se slovy „*můj pane*“. Kella zůstala ohromeně stát.

„Kleknout!“ zavrčel na ni jeden ze strážců.

Ona ho však vůbec nevnímala a dál němě zírala. Před ní seděl na improvizovaném trůnu samotný král Enaru. Pán země, která sousedila s její rodnou Corií. Enarská armáda pomohla její zemi v boji proti nepřátelům. Tedy podle toho, co slyšela. A jejich král byl nejspíš v boji se svými vojáky. Aspoň se domnívala, že je to on. Kdo jiný? Seděl na ozdobné dřevěné židli. Působil vznešeně. A koho by vojáci oslovovali „*můj pane*“ a poklekali před ním než před

králem? K nějakému vojevůdci, i když třeba významnému, by se takhle nechovali.

Muž nalevo od ní znovu nevrle zabručel a strhl ji dolů. To Kellu probralo a naježila se. Skoro by do něho strčila, ale pak raději pokorně sklopila hlavu a zůstala klečct na obou kolenech, jak dopadla. Problémů už si natropila dost.

„Ale no tak! Pánové, nebuďte hrubí, to přece není nutné,“ zasáhl král a zvedl se ze židle. „Vstaň, dítě.“ Vyšel jí vstříc a k jejímu úžasu Kelle sám pomohl na nohy.

To oslovení jí připomnělo, jak křehce a mladě teď asi působí. Nevypadala ani na svých šestnáct let. Za poslední měsíce hodně zhubla, přestože pohybu a síly měla víc než dost.

Její hlava i oči nadále zůstávaly sklopené. Král si to špatně vyložil.

„No tak, nestyď se, neboj. Nikdo ti tu neublíží. Chtěl bych se ti osobně omluvit za to, jak s tebou bylo zacházeno. Nevím, co to tady pány napadlo,“ podíval se káravě kolem. „Arwin se mi sice svůj úmysl pokusil osvětlit, přesto si myslím, že na to, co udělal, neměl právo a očekávám od něj náležitou omluvu. Je na tobě, jestli ji přijmeš a jestli si také třeba vyslechněš to další, co má na srdci,“ usmál se na ni mile. „Ať už se ale rozhodneš jakkoliv, slibuji, že stačí říct a někdo tě dopraví zpátky domů. Nebo pošleme aspoň zprávu rodičům. Nebo komu budeš chtít. Dřív než zítra to ale nebude.“

Sebrala odvalu a pohlédla mu do tváře. Nebyl zase až tak starý, naopak působil na krále skoro mladě, i když okolo úst a očí už měl jemné vrásky.

„Málem bych také zapomněl na dobré vychování! Dovol mi, abych se představil, jmenuji se Daren.“

Dívka se rychle poklonila.

„Kella,“ představila se.

„Těš mě, Kello. Přijmi tedy prosím dnes večer místo mezi vojáky a přenocuj v našem táboře. Slibuju, že se ti nic

nestane. Máš dnešní noc i zítřek na rozmyšlenou... A teď mě omluv, čeká na mne pár povinností," usmál se znovu.

Vydal se zpátky k trůnu. Během chůze pokračoval ve svém monologu: „Víc ti jistě vysvětlí Arwin. Koneckonců, byl to jeho nápad. Kdybys cokoliv potřebovala, neboj se na něj obrátit.“

Daren se usadil na židli a přešel muže ve stanu pohledem.

„Teda až bude mít tu slušnost a přijde se ti představit. Mezitím...“ zamyslel se.

„Tu pro ni mohu být já,“ nabídl se bez váhání Lik.

Kella si částečně oddechla. Toho už aspoň malinko znala, a navíc se k ní kromě krále Darena zatím choval nejmileji. Byl přátelský a vtipný, to se jí líbilo. A když pominula to, že po ní střílel z luku, musela uznat, že jí byl poměrně sympatický.

Lik ji zavedl k jednomu z připravených ohnišť. Sluníčko pomalu zapadalo za kopec a začínalo se šerit a ochlazovat. Kella si třela ruce, aby se zahřála. Trochu starostlivě se na ni podíval.

„Pokud tu chvíli počkáš a nikam neutečeš, přinesu ti něco na sebe a seženu i něco k jídlu. Hádám, že máš hlad.“

Vděčně se na něj usmála. Pak se ale ostražitě rozhlédla kolem. U tohoto ohniště nikdo nebyl, ale u ostatních ohňů posedávali vojáci a vařili si večeři. Sem tam ji některý z nich pozoroval.

„Neboj, nebudu pryč dlouho,“ uklidnil ji.

Přikývla.

Lučičník zmizel, a tak chvíli postávala a nevěděla, co má dělat. Nakonec se rozhodla zapálit oheň. Když se vrátil, dřevo už olizovaly plameny. Lik však nepřicházel sám. Doprovázel ho další muž. Působil jako opravdový bojovník. Měl svalnatou postavu, o něco širší ramena než Lik, hnědé vlasy a tmavé oči. Zkoumavě si ji prohlížel, jak se choulí u ohně. Z jeho pohledu nedokázala nic vyčíst. Lik chvíli

koukal z jednoho na druhého, ale když se nic nedělo, podal Kelle smotaný balíček oblečení.

„Na, tady máš svetr. Bude ti asi trochu větší, ale je pleťný a teplý. Nic jiného jsem nesehnal. Taky jsem ti přinesl deku na spaní. K jídlu jsem donesl chleba, pečeného králíka a brambory,“ zazubil se na ni.

Kelle se při těch slovech rozzářily oči. V žaludku jí zakručelo a v puse se jí sbíhaly sliny.

„Děkuju,“ usmála se na něj široce a oblékla si svetr přes hlavu. „Je parádní!“ zasmála se a ohrnula si rukávy.

S Likem jí bylo opravdu dobře. S ním byla jakž takž uvolněná. Tedy pokud vytěsnila zbytek.

„To jsem rád, že se ti líbí,“ rozesmál se také. „A teď se pojďme pustit do té dnešní hostiny. Mám hlad jako vlk.“

Posadil se vedle ní k ohni a rozbalil druhý balíček, který přinesl.

„Jo a mimochodem, tohle je Arwin. Nevím, co to s ním dneska je. Většinou má slušné vychování,“ představil ho.

„Kella,“ kývla na Arwina.

Samotnou ji překvapilo, kolik sebejistoty dokázala projevit. Dokonce ani neuhnula před jeho pohledem.

„Těší mě,“ odpověděl jí Arwin. Byla to první slova, co od něho slyšela.

Tak to je on. Kvůli němu jsem tady, pomyslela si. Chvilí přemýšlela, co ho k tomu asi vedlo, vzít ji s sebou, ale pak už jí Lik podal misku s jídlem a ona se do něj hladově pustila.

U jídla si povídali. Teda mluvil spíš Lik. Sem tam se jí na něco ze zvědavosti zeptal, ale nejspíš poznal, že by jí příliš velké množství otázek vykolejilo. Nenaléhal, a když viděl, že jí něco není příjemné, odvedl řeč jinam. Zeptala se ho na to, jak se stal lučištníkem, a on začal vyprávět o svém dětství,

matce i otci, o tom, jak na bojovníka byl příliš drobný a hubený a jak u něj přišli na obrovský talent při střelení z luku.

Nadšeně se také rozpovídal o své sestře a jejích dětech. Slíbil Kelle, že pokud pojedje s nimi, určitě se spolu seznámí a jistě si budou skvěle rozumět. Oba sourozenci bydleli ve stejné vesnici. Jejich matka ale žila v Daurvii, hlavním městě Enaru. Otec už zemřel. Vzpomněla si u toho vyprávění na svoji rodinu, bratra a matku, a trochu zesmutněla. Lik i Arwin si toho s velkou pravděpodobností všimli, ale ani jeden se na to nevyptával. Byla za to ráda.

Když na chvíli s Likem u ohně osaměli, zkoumavě a zvědavě se na ni zadíval.

„Vím, že není vhodné se na to dámy ptát, ale řekni mi, kolik ti vlastně je?“

Usmála se nad jeho starostí, aby ji neurazil, ale zároveň zvědavostí, od které si nemohl pomoci. „Šestnáct,“ odpověděla nenuceně, ale po očku sledovala, jak na to bude reagovat.

Zatvářil se překvapeně, ale jen na chvíli, potom to dobře skryl. Měla narozeniny před dvěma měsíci, v *období padajícího sněhu*.

„Kolik bys mi řekl?“ zeptala se zvědavě tentokrát ona.

„Hmm,“ zamyslel se, „kdybych tě jenom viděl a nemluvil s tebou, asi míň nebo přibližně stejně, ale podle toho, kolik toho víš a jak dospěle se chováš, klidně víc.“

„To má být kompliment, nebo urážka?“ zasmála se.

„Vyber si. Ale pamatuj, já se k dámám snažím chovat vždycky slušně,“ mrkl na ni a zazubil se.

„Počítáš mě mezi dámy?“ vyhrkla. Pak si uvědomila, že to možná nebylo nejvhodnější. Jak by jí měl odpovědět? Proto raději rychle převedla řeč jinam a zeptala se: „A kolik je tobě? A Arwinovi?“

„Kolik myslíš?“ vrátil jí provokativně.

„Tobě tak dvacet? No a Arwin bude tak o rok, možná dva starší...“

„Trefa! A druhé je taky správně. Holka, ty se vyznáš,“ zasmál se znovu a k jejímu údivu ji na chvíli objal okolo ramen a přitáhl k sobě. Bylo to nenucené přátelské gesto a Kellu překvapilo, že i přesto, že se skoro neznají, to není nepříjemné a cizí.

Byl to zajímavý večer po náročném dni. Dívce k tomu bylo navíc krásně teplo a byla do sytosti najedená. Brzy začala zívát, zabalila se tedy do deky a lehla si na bok. Po tom, co se tak uložila, se jí začala hned zavírat víčka a brzy usnula.

LIK

„Tak už vím, kolik jí je,“ oznámil Lik, když se jeho přítel vrátil k ohni.

Arwin jen zvedl obočí.

„Nevím, co s ní zamýšlíš, což mi koneckonců připomíná, že jsi mi slíbil, že mi to vysvětlíš, a zatím jsi to neudělal, ale tak jako tak si můžeš nechat zajít chuť. Uznávám, je krásná a chytrá, ale je jí teprve šestnáct.“

Arwin v tu chvíli pil a málem mu zaskočilo. Ale úplně z jiného důvodu, než se mohlo zdát. Oba věděli, že to, na co Lik naráží, není v Arwinově povaze. Pouze do něj rýpal. Provokací se z něj snažil dostat jakoukoliv informaci.

„Vím, že tady v Corii to mají trochu jinak. Jako dospělé a zralé pro rodinu je tu berou v jiném věku, a i když u nás by to byla za pár let už holka na vdávání, i tak je to pořád skoro ještě dítě. Aspoň pokud jde o věk. Chováním je na tom jinak...“ usmál se Lik. Bavilo ho přítele zlobit takovými narážkami.

Arwin pořád nenacházel slova. Hlavou se mu asi honila spousta myšlenek. Lik měl z jeho zaražení sice škodolibou radost, ale zároveň ho sžírala zvědavost, co měl vlastně s Kellou v plánu. A tak si to konečně nechal od přítele vysvětlit.

K₂ – KELLA

Následující ráno se Kella vzbudila brzy, sluníčko teprve vycházelo. Protáhla se v prvních ranních paprscích. Žaludek už se jí zase stahoval hladem. Včera toho snědla víc než za celý poslední týden. Aspoň nějaké výhody to mělo, ale pokud tu nehodlá zůstat, neměla by si příliš zvykat.

Vydala se hledat něco k snědku. Stačilo by něco malého, určitě jí pak Lik obstará normální snídani a třeba si dá s ní. Ráda by zůstala v jeho společnosti, než bude vědět, co dál. Našlapovala potichu a pozorně se rozhlížela kolem. Všichni ještě spali. Aspoň to tak vypadalo. Doufala, že je příliš brzy na to, aby na někoho narazila. Samozřejmě kromě hlídky, které se vyhnula obloukem.

Netroufala si vlézt do žádného z přístřešků ani zakrytých vozů. Když však narazila na jeden, který měl jeden cíp plachty odhrnutý na stranu, zvědavě nakoukla dovnitř. Měla štěstí. První, co uviděla, byl pytel plný jablek. To stačilo. Naposledy se ostražitě rozhlédla kolem a vlezla do vozu. Nechtěla se tu zdržet příliš dlouho, kdyby náhodou někdo přišel. Nebo se také mohl vzbudit Lik či Arwin a začít ji hledat. Zamířila tedy rovnou k pytli a vybrala si dvě krásná jablka. Jedno si nechá pro případ nouze.

Ve chvíli, kdy se chtěla do kusu ovoce zakousnout, za sebou vycítila pohyb. Příliš pozdě. Na krku se jí dotklo ostří dýky a ruce jí k tělu přimkla silná paže. Ztuhla.

„Já to věděl. Zlodějka.“

Ten hlas jí byl povědomý. „Já...“ chtěla se bránit. „Nikomu bych tím přece neublížila. I já...“ Chtěla dodat, že i ona potřebuje jíst, ale věznitel ji přerušil.

„Nemusíš nic vysvětlovat,“ řekl dotyčný a pustil ji.

Otočila se k němu. Arwin. Díval se na ni těma svýma tmavě hnědýma očima. Nedokázala přečíst jeho výraz. Nevěděla, co si myslí. Byla z něj trochu nesvá, ale snažila se to na sobě nedat znát.

„Měla by sis dávat větší pozor,“ varoval ji, než se otočil k odchodu.

Měl pravdu. Nemusel ji načapat on, mohl to být jakýkoliv jiný voják, který by ji pravděpodobně považoval za vetřelce... A nemuselo to dopadnout dobře.

ARWIN

Už od včerejška ho trápily pochyby. Nebyl si jistý, jestli udělal dobře, že dívku odvezl z její vesnice. Reagoval instinktivně a vůbec to nedomyslel. Vždyť byla skoro ještě dítě. A také tam mohla mít rodinu, která se teď o ni určitě bojí...

Její vzhled a chování však vypovídaly něco jiného. Byla hubená, jako kdyby týdny nejedla, a chovala se na svůj věk příliš dospěle, jako kdyby už zakusila víc, než bylo pro šestnáct let života běžné. Navíc i jeho instinkty ho přesvědčovaly, že se nespletl, když si vybral ji.

Ráno ve voze to byla taková zkouška. Normálně by něko-ho takhle nepřepadl, ale byl zvědavý na její reakci. Nechtěl jí ublížit ani příliš vystrašit, i když to samozřejmě riskoval. Nevypadala však vyděšeně. Měla víc kuráže, než by člověk mohl na první pohled říct. A také to přispívalo k jeho přesvědčení, že udělal správně.

KELLA

Později se znovu všichni tři opět setkali u snídaně. Kella se Arwinovi vyhýbala pohledem, ale sledovala, jak se k ní chová. Jeho postoj se však ani po ranní příhodě nijak zvlášť nezměnil.

„Kello,“ oslovil ji Lik. Skoro sebou trhla. Tak málo ji někdo v poslední době oslovoval jménem, že bylo trochu zvláštní ho slyšet. Usmál se na ni a ona mu to oplatila. „Chtěl jsem jen vědět, umíš jezdit na koni? Říkal jsem si totiž, že by to bylo pohodlnější než se trmácet ve voze, ať už se rozhodneš pokračovat s námi, nebo se vrátit domů.“ Významně se při těch slovech podíval na Arwina, což byla očividná narážka na to, že by tuto situaci měl co nejdříve vyřešit.

„No, jestli stačí umět se na něm udržet,“ zasmála se Kella, aby odlehčila atmosféru, ale vyznělo to malinko uměle, protože sama byla z toho všeho celá nesvá. Nevěděla, co se na ni chystá, co má očekávat.

„Jo, to stačí,“ přijal Lik její vtip. „Tak se po nějakém poohlédneme,“ mrkl na ni.

„Popravdě řečeno,“ začal Arwin; bylo to po delší době, co promluvil. On vlastně nehovořil moc často, pokud opravdu neměl co říct, uvědomila si Kella. Ale viděla, že mu beztak nic neunikne. „Už jsem na to trochu myslel a našel jsem středně velkou bílou klisnu, je klidná a poslušná, neměl by s ní být žádný problém.“

„No tak výborně!“ zazubil se Lik nadšeně.

Kella si ale tak jistá nebyla, koneckonců na koni neseděla už opravdu dlouho.

Ze začátku jela s Likem. Potěšilo ji, že se ani nemusela moc soustředit, a poměrně snadno se přizpůsobila pohybům koně pod sebou. Nakonec si mohla s Likem i v klidu povídat a nevěnovat jízdě zas tak velkou pozornost. Většinu času koně šli nebo klusali. Rychlejší tempo nebylo potřeba.

Rozhovor byl nejprve trochu povrchní, koneckonců se skoro neznali. Postupem dne však Kella začínala mladému lučištníkovi víc věřit a nebála se mu odhalit některé věci ze

svého života. I on jí oplácel upřímností a otevřeností. Bylo jasné, že ji bere jako kamarádku, ať už se dívka rozhodne jakkoliv. Pověděla mu o sobě víc. O tom, že nemá otce. Zemřel, když byla malé dítě, pamatovala si na něj matně. Živil se hlavně jako lovec, ale jinak uměl od každého řemesla aspoň něco. Měl dobré základy, byl šikovný a bavilo ho všechno od řezbářství přes kovářství, výrobu svíček, vázání provazu až po vaření a pečení. Aspoň tak jí to vyprávěla matka, když se občas zasnila a zavzpomínala na svého zesnulého manžela.

Poté, co Kellin otec zemřel, vychovávala ji i Wenira sama. Měla to velmi těžké, zvláště když její syn, Kellin bratr, onemocněl, ale vždy to nějak společně zvládli. Potom, co malý chlapec zemřel, je to obě položilo. Nevěděly, co dál. Matka se jen těžko vzpamatovávala ze ztráty dítěte, ale věděla, že se musí postarat o to druhé. Učila Kellu různým dovednostem a kupodivu ne vždy pouze ženské práci. Dívka byla šikovná a zručná. Ráda zkoušela nové věci a dobře jí to myslelo. V tom byla hlavně po otci.

Když její matka onemocněla, obrátilo se všechno k horšímu. Brzy jim začaly docházet peníze. Kella prodala, co se dalo. Snažila se sehnat práci, ale moc často ji nikam nepřijali. A když už, tak ne na moc dlouho. Výdaje na mastičky, byliny, léky, vývary i léčitele spolply většinu peněz a dívce sotva zbývalo na jídlo.

Nakonec jim sebrali dům, ve kterém vyrostla a považovala ho za domov. Na ulici je naštěstí nenechali. Místní reverend Kelle dovolil, aby nechala matku na lůžku v jedné boudičce u hřbitova, a sama tam také přespávala výměnou za to, že bude i nadále pravidelně chodit do kostela, starat se o hřbitovní kvítí a udržovat náhrobky čisté. Kella vše plnila, jak nejlépe dovedla. Nic jiného než střechu nad hlavou ale nedostaly a dívka se neodvažovala požadovat víc.

Ovšem jídlo potřebovaly, a tak jí nezbylo nic jiného než začít krást. Svě *oběti* si však vybírala pečlivě. Nikdy neukradla

jídlo ani nic cenného někomu, u koho věděla, že se také sotva užíví. Peníze kradla málokdy a většinou jen bohatým synáčkům obchodníků nebo třeba mlynáře. Často měla ideální příležitost na tancovačkách nebo když mládenci vyrazili večer do hospody a v pozdních hodinách se pak motali po ulicích. Ve většině případů se však snažila obstarat přímo něco k snědku, protože věděla, že by bylo podezřelé, kdyby u sebe měla větší peněžní částku. Stala se v tomhle *umění* velmi šikovnou a brzy jí to šlo bez větší námahy. Asi na to měla talent a jakýsi šestý smysl. Párkrát dívce sice hrozilo přistižení, ale nikdy ji doopravdy nechytli. Získala dobré instinkty, uměla vytvořit milý úsměv, měla šikovné prsty a poznala příležitost.

Když to Kella vyprávěla, opatrně sledovala Likovy reakce. Vypadalo to, že ji za to nijak neodsuzuje, naopak byl občas nadšený jejími příběhy a vypytoval se na podrobnosti. Kellino povídání ho plně zaujalo. Ani neprojevil velkou lítost, vyjma úmrtí členů její rodiny, což bylo dobře, protože o nějakou velkou soustrast Kella ani nestála. Zvládala a přijímala věci tak, jak k ní přicházely. Mohla na tom být přece hůř. Viděla dost lidí, kteří měli život ještě těžší... Proto si raději moc nestěžovala, nejspíš měla štěstí.

Když se k nim připojil Arwin, mluvili Kella a Lik už o něčem jiném. Pro dívku zůstával stále záhadou, příliš se do hovoru nezapojoval, ale ani nepůsobil odtažitě. Byl zkrátka takový *svůj*. Přišlo jí to sice trochu zvláštní, ale ne špatným způsobem. Spíš jí to zajímalo, avšak nutila se nedat svou zvědavost příliš najevo. Co by si myslel, kdyby na něj pořád nepokrytě zírala... A na vypytování si netroufla.

Lik je po nějaké době jízdy opustil. Kella pochopila, že chce dát Arwinovi konečně prostor v klidu si s ní promluvit

a sdělit jí, proč je vlastně tady. Tedy svůj *návrh*. Kella neměla nejmenší tušení, oč by mohlo jít.

Chvilí jeli mlčky. Vypadalo to, že Arwin přemýšlí, jak začít. Mohla mu to ulehčit a prostě se zeptat, ale neudělala to. Konečně se nadechl a řekl jí to úplně narovinu. Na konci jeho slov na něj zůstala jen překvapeně zírat.

„Já... já to asi nechápu. To má být nějaký hloupý vtíp?“ zamračila se. Možná si před ním nepřipadala úplně nejjistější, ale rozhodně ze sebe nehodlala nechat dělat hlu-pačku.

Arwin Kelle totiž vysvětlil, že měl před nějakou dobou nápad, který by chtěl s požehnáním krále uskutečnit. Rád by založil novou speciální jednotku, složenou z nejlepších bojovníků v zemi, kteří by si samozřejmě mohli vybírat nadané žáky a učit je svým dovednostem. Tuto skupinu označil slovem *Bellanteriové*, což znamenalo v nějakém starém jazyce, který dívka neznala, *bojovníci*. Jejich úkolem by bylo chránit zemi a její obyvatele, sloužit králi, podnikat bojové, tajné i diplomatické mise. Prostě by se nejednalo o obyčejné řadové vojáky ani nějaké nájemné žoldáky, ale perfektně vycvičené všestranné bojovníky. Aspoň tak si to Arwin představoval. A přál si, aby Kella byla jeho žačkou.

„Není to vtíp,“ ujistil ji s naprosto vážnou tváří.

„Ale já...“ Kella si nebyla jistá, jak to formulovat. Nakonec to řekla úplně jednoduše. „Já jsem přece holka!“

„A to něčemu vadí?“ zvedl Arwin jedno obočí. Kellu to trochu popudilo, moc dobře věděl, na co tím naráží.

„Děvčata se přece neučí bojovým uměním,“ konstatovala maličko ostřejším tónem, než zamýšlela.

„Obyčejná možná ne, ale ty bys mohla.“ Tentokrát se na ni pokusil mile usmát.

Stále se cítila trochu nedůvěřivě, avšak pokusila se o tom přemýšlet.

„Nechci na tebe spěchat, ale na rozhodnutí máš čas bohužel pouze do večera. Kdyby ses chtěla vrátit domů, nejsme ještě příliš daleko, někoho bych s tebou určitě poslal a přibližně za dva dny můžeš být zpátky ve své vesnici. Nech si to projít hlavou. A když se budeš chtít na cokoli zeptat, neboj se na mě obrátit. Pokud by ses rozhodla moji nabídku přijmout...“ V jeho hlase skoro jako by zazněla naděje, ale možná si to jen nalhávala. „... můžu taky někoho poslat pro tvé věci,“ dodal.

„Žádné nemám,“ řekla úplně automaticky, stále zamýšlená nad jeho zvláštním návrhem.

Byla to z větší části pravda. Nevlastnila o nic moc víc, než co měla na sobě, po kapsách a v malé brašně, kterou nosila přes rameno. Od té doby, co přišli o dům a její matka onemocněla, žila z větší části ze dne na den. Měla pouze pár základních věcí nejnnutnějších k přežití. Jídlo a další potřebné věci musela každý nový den znovu obstarat. Našla si sice skrýš, kde si sem tam schovala něco, co nechtěla nosit s sebou, v té ale nezůstalo nic, co by teď nebo v budoucnu potřebovala či postrádala.

Tím se však příliš nezabývala. Napadaly ji spíše jiné otázky.

„Kde budu bydlet? A jak se budu živit? Jaké budou požadavky, pokud přijmu tvoji nabídku?“ vychrlila ze sebe.

„Stačí! Postupně,“ brzdil ji Arwin, když se nadechovala k dalším otázkám.

Zdálo se, že si vůbec neuvědomil spoustu věcí, které jí nevysvětlil. Těžko říct, jestli se nad většinou z nich vůbec zamyslel.

„Tak kde budu bydlet?“ zopakovala znovu svoji první otázku.

Arwin se zamýšleně zamračil.

„No, asi se mnou,“ odpověděl trochu nejistě. Zarazila se. Všiml si toho a hned si to vyložil po svém. „Ujišťuju tě, že moje úmysly...“

Bylo jasné, na co naráží, a tak ho Kella nenutila to dokončovat. Jen přikývla. Netušila proč, ale nějak mu v tomhle věřila. Zatím se on ani Lik o nic nepokoušeli a ona měla podezření, že ji v některých ohledech vnímají ještě jako dítě. Teď jí to však přišlo spíš vhod.

Pokládala tedy další a další otázky a Arwin se na většinu z nich snažil odpovědět. Někdy musel chvíli přemýšlet a hledat možná řešení, protože ho daná věc předtím nenapadla. Evidentně předem uvažoval hlavně nad průběhem tréninku.

Když skončili, dal jí prostor, aby si vše v klidu promyslela. I Lik ji na nějakou chvíli nechal o samotě. Oba se však drželi v blízkosti a povídali si spolu. Kella přemýšlela dlouho. Koneckonců to bylo velké rozhodnutí. Změnil by se jí celý život. Nakonec však došla k tomu, že nemá co ztratit. Naskytla se jí jedinečná příležitost, která už se v životě nemusí opakovat. A v Aldee, vesnici, kde se narodila a žila, ji beztak už nic nečekalo.

Proto když se všichni tři sešli u večere, oznámila dívka oběma bojovníkům, že nabídku přijímá. Lik ji nadšeně popadl do náruče a zatočil se s ní dokola. Arwin byl zdrženlivější, ale k němu to prostě nějak sedělo. Kella už si na to začínala zvykat. Přijala jeho potěšený úsměv kývnutím a potom už společně usedli okolo ohně k zeleninové polévce a bochníku chleba.

K₃ – KELLA

Několik dalších dní pokračovali v cestě. Kella se ještě jednou setkala s králem, který vypadal poměrně potěšen jejím rozhodnutím. Připadal dívce opravdu sympatický a svým chováním si získal její uznání a úctu. Také si všimla, že k Arwinovi chová zvláštní vztah. I na to, jak byl tento záhadný bojovník mladý, si ho král Daren nejspíš poměrně dost vážil a rád by z něj měl *svou pravou ruku*. Arwin však asi neměl pocit, že by to bylo v jeho zájmu. Kella si všimla, že je radši nepozorován ve stínu než středem dění. Chápala ho. Ani ona na sebe nepotřebovala zbytečně poutat pozornost, jenomže od té doby, co zavítala mezi vojáky, se množství pohledů vyhnout nedokázala. Většinu času jí ale našťástí společnost dělal Lik, a tak se cítila poměrně dobře. I za tu chvíli se hodně sprátelili. Dívce připadalo, jako kdyby našla nejlepšího přítele, nebo skoro až staršího bratra.

Když koně a vojáci jednoho dne přidali na tempu, jako kdyby se jim do žil vlila nová energie, poznala Kella, že se blíží k cíli. Zvířata i jejich pánové se těšili domů. I v Kelle začalo narůstat napětí a očekávání příjezdu.

Jeden den se na dohled konečně objevila vesnice. Na rozdíl od těch, které dívka zahlédla předtím, tahle nebyla opevněná. Na první pohled bylo znát, že ji neobklopují žádné hradby, ale jen strážní věže. Lik jí řekl, že vesnice se jmenuje Lianda, a Arwin jí vysvětlil, že zde žije část vojáků i se svými rodinami. Další z nich potom bydlí v okolních vesničkách a někteří samozřejmě také v hlavním městě. Bylo to praktičtější při svolávání armády. Okolo hranic země se pak vyskytovaly podobné vojenské vesnice, které

však byly mnohem více opevněné. Směrem do středu země hradeb a bezpečnostních opatření ubývalo. Výjimku samozřejmě činilo hlavní město Daurvia, sídlo krále, které bylo velice dobře stráženo.

Kousek před vesnicí se s nimi Lik rozloučil.

„A brzy se ukažte,“ usmál se, „seznámím tě se Serrou, myslím, že si budete rozumět.“

Kella už věděla, že Lik má starší sestru, která také žije v Liandě se svojí rodinou. Její manžel byl obchodník a spolu měli tři děti, dva kluky a jednu holčičku. Serra se o ně starala s láskou a většinu času věnovala jim. Občas, když to šlo, prodala na trhu nějak své výrobky, aby pomohla manželovi živit rodinu. Ráda pekla a vařila, uměla však také dobře šít a plést.

Lik se živil prací u koní. Mohl si vybrat i něco *víc na úrovni*, jak poznamenával s ironií v hlase, ale jemu to stačilo. Miloval zvířata a tahle práce ho bavila. Navíc v ní měl jistou svobodu.

„Určitě se brzy zastavíme,“ slíbila Kella. Doufala, že to tak skutečně bude.

Pak se vyšvihla za Arwina na jeho koně. Byl to tmavě hnědý hřebec se světlejším nosem a jménem Gladio. Vypadal úchvatně, měl krásně vypracované tělo a byl skvěle vycvičený. Bílou klisnu, na níž jela dívka, s sebou bral Lik do vesnice. Arwin ale slíbil Kelle, že jí časem taky pořídí nějakého koně. Ona nic takového neočekávala, říkala si, jak by to asi tak mohla zvládnout zaplatit, a po Arwinovi to přece nemohla požadovat. Ta představa ji ale vzrušovala. Už odmala měla koně ráda. Mít vlastního... No, samozřejmě to byla velká zodpovědnost. Nicméně i opravdová paráda!

Na hřbetě Gladia Kella s Arwinem zamířili k nedalekému lesu a okolo něj potom dál. Za zatačkou se před nimi objevil dřevěný dům s verandou stojící kus od okraje hranice stromů.

Dívce se na první pohled líbil. Byl větší než malé domky ve vesnici, kde vyrostla, ale zároveň působil velmi jednoduše. Vypadal udržovaně a nejvíc se jí líbilo, že nebyl kamenný, ale ze dřeva.

Zamířili za dům. Les nesahal až k zadní stěně, ale za budovou se rozkládal široký pás trávy. Něco jako menší dvorek. Viděla zde naskládané dřevo, taky špalek na sekání, malou kůlnu a studnu. K domu přiléhala menší stáj se slávníkem a třemi boxy pro koně, připravené však byly pouze dva a zbytek prostoru zatím sloužil jako odkládiště různých věcí. Součástí byla ještě místnost, která asi měla představovat sedlovnu, Arwin však vlastnil jen Gladia, takže jeden postroj opravdu nezabíral celý prostor.

Kella sesedla a pomohla Arwinovi odepnout brašny ze sedla. Potom trpělivě čekala a rozhlížela se kolem, než koně odstrojil. Bylo na něm znát, že by se o Gladia nejraději postaral kompletně rovnou, ale nejspíš mu nepřišlo vhodné nechat dívku příliš dlouho čekat. Proto odložil sedlo i uzdu, dal koni za odměnu trochu ovsu, donesl mu čistou vodu a nechal ho v klidu přezvykujícího odpočívat. Vzal brašny a s mávnutím ruky, ať jde Kella za ním, zamířil do domu. Dívka si nemohla nevšimnout dvou mečů, které měl schované v pochvách na zádech. Viděla je samozřejmě už předtím, ale zatím ne vytasené. Byla zvědavá, ale neodvažovala se zeptat.

Místo toho vyšla pár schodů na verandu a pak už vstoupila za Arwinem do domu. Nejprve se ocitli v malé předsínce, nebo spíš chodbičce.

„Zatím se nezouvej,“ řekl Arwin Kelle a vedl ji dál.

Vešli do otevřené místnosti. Hned naproti nim bylo velké okno na zadní dvůr, uprostřed jídelní stůl, v pravém zadním rohu kuchyňský kout. Zahlédla něco na způsob plotny na kamnech, ale hodně zmenšené a vylepšené, takový kovový válec, nad který se dal dát rošt nebo zavěsit kotlík či hrnec. Do

válce se dalo zespondu přikládat. To ji potěšilo, znamenalo to, že se nemusí vařit venku a prostor ani nezabírají velká kamna.

„Vařič,“ řekl Arwin, když viděl, kam se dívá.

Přikývla. Dále se v místnosti nacházela velká pracovní linka, skřínky, zásobník na vodu a ve dřevě pracovní plochy byla zabudována díra s kovovou mísou sloužící na mytí nádobí. Dívce to všechno přišlo úžasně vymyšlené, bylo to pro ni naprosto nové a stejně si dokázala hned domyslet, k čemu všechny ty jednotlivé věci slouží. Když se rozhlédla, zjistila, že napravo je další okno a nalevo byl obývací pokoj propojený s jídelnou i kuchyní. Nacházel se tam velký krb, dvě křesla a knihovna, která Kellu naprosto uchvátila, přestože neuměla pořádně číst. Zнала některá písmena a kdysi se to trochu učila, nebyla si však jistá, zda by to ještě dala dohromady. Z velké místnosti vedly další troje dveře. Arwin zamířil k těm, které byly naproti kuchyni.

„Tady je koupelna,“ oznámil a otevřel, aby mohla nakouknout dovnitř.

Byla tam velká kád, stolička s umyvadlem a džbánem, nějaké skřínky, kamna pro ohřev a zvláštní systém, který měl asi přivádět vodu do kádě. Vrátili se do kuchyně a přešli do obývacího pokoje.

„Tam je můj pokoj,“ ukázal Arwin na dveře po jejich levé straně. „A tamhle bude tvůj.“ Tentokrát namířil prstem na dveře na protější straně. „Občas tam přespával Lik nebo nějaká návštěva, takže je jednoduše zařízený,“ dodal nejistě.

„Jestli to znamená, že je v něm postel, tak jsem spokojená,“ usmála se povzbudivě Kella.

Zamířila do svého nového pokoje. Prostor ji mile překvapil. Přestože v malé místnosti bylo jen jedno okno, které vedlo stejně jako okno z kuchyně směrem k lesu, poskytovalo dostatek světla. V rohu potom stála jednolůžková postel,

noční stolek a u druhé stěny skříň. Nechyběla malá kamínka pro chladné noci.

„Pěkné,“ usmála se na Arwina.

Vypadalo to, že si skoro oddechl, když zjistil, že je spokojená.

„V následujícím týdnu ti pomůžu vybrat věci a koupíme... no, všechno, co budeš potřebovat, jako oblečení a tak.“ Vypadalo to, že je trochu v rozpacích.

Kella usoudila, že nejspíš není zvyklý na roli hostitele a není si jistý, jak se k tomuhle novému úkolu stavět. Naštěstí byla zvyklá starat se o sebe sama. Jeho nabídka ji však překvapila. Zvykla si nic nemít a představa toho, že najednou bude vlastnit *víc* oblečení a celkově nějaký *majetek*, teda kromě pár věcí v brašně, pro ni byla zvláštní, až vzrušující.

„Asi se pustím do přípravy večere,“ pronesl po chvíli rozpačitého ticha a přešlapování Arwin.

„Já... můžu ti pomoci?“ zeptala se nejistě, protože pořád přesně nevěděla, co se tu od ní očekává a co si může a nemůže dovolit. Proč mu vlastně chce pomoci? Neměla by se radši někam na chvíli *uklidit*, odpočinout si, získat trochu jistoty?

Nakonec ale usoudila, že společné vaření večere bude přece jenom snad k užitku. Aspoň se tu se vším *víc* seznámí. Navíc potřebovala něco dělat. A sama by to zatím nezvládla. Když tedy Arwin neměl námítky, následovala ho do kuchyně.

Uvařili hustou zeleninovou polévku ze surovin, co dovezli. Kella pomohla krájet zeleninu a pak pozorovala Arwina při dochucování kořením a bylinkami. Společně se v tichosti najedli, ale nebylo to už to trapné ticho. Šlo o příjemný odpočinkový klid.

Než si popřáli dobrou noc a rozešli se do svých pokojů, Arwin ještě vysvětlil, jak funguje koupelna. Dívka však byla příliš unavená, aby myslela na mytí. Přijala však jeho

nabídku, že si koupel může dopřát další den třeba během dopoledne.

„Tak dobrou,“ zívla Kella už s jednou nohou přes práh svého pokoje. Byla utahaná jako kotě.

„Dobrou noc,“ popřál jí Arwin. „A kdybys něco potřebovala, stačí zaklepat.“

K₄ – KELLA

Kella se probudila do hezkého svěžího rána. Navzdory novému prostředí se jí spalo tak příjemně, jako už dlouho ne. Nic ji totiž nerušilo. Oknem zahlédla sluneční paprsky. Určitě už byla spousta hodin. Často vstávala za rozbřesku, ale tentokrát se prostě dřív neprobudila. Byla z toho trochu překvapená, rozhodně jí to však nevadilo.

Protože zatím neměla moc na výběr, natáhla si stejné kalhoty, jaké měla předešlý den. Ustlala postel a pod polštář vsunula košili, kterou jí Arwin půjčil na spaní. Vyšla z pokoje. V domě bylo ticho. Rozhodla se tedy zajít se osvěžit a opláchnout si obličej do koupelny. Přešla obývací pokoj a otevřela dveře. Co spatřila, však naprosto nečekala. Naskytl se jí pohled na polonahého Arwina, který si zrovna natáhl kalhoty a začal si je zapínat.

„Promiň!“ vypískla trochu přiškrceně a rychle se otočila. Bylo jí trapně a hned cítila, jak se jí do tváří hrne krev. Jeho svalnaté tělo jí samozřejmě neuniklo. „Já... já...“ začala koktat. Měla chuť utéct, ale zároveň i potřebu všechno vysvětlit. Bože, co si o ní teď pomyslí?! Ani nezaklepala... Když ona myslela, že jde do koupelny. A všude bylo takové ticho, říkala si, že Arwin třeba ještě spí.

„To nic, už se můžeš otočit. Neboj, jsem oblečený.“

Opatrně se obrátila, ale oči nechávala stydlivě sklopené. Poté, co je však na chvíli zvedla, uviděla jeho milý úsměv. „Předpokládám, že jsi chtěla jít do koupelny a netrefila dveře. To se stane,“ pokrčil bezstarostně rameny, „když už jsi ale tady, zeptám se rovnou, budeš chtít napustit koupel? Včera toho na tebe bylo nejspíš dost, tak ti to můžu znovu ukázat.“

„Budu ráda,“ přikývla nadšeně.

Asi nikdy se nekoupala v tak velké kádi, jakou měl Arwin. Její mytí většinou spočívalo v jednoduchém opláchnutí. Jako malá se myla ve škopku a pak v menších neckách, a když bývalo teplo, většinou se opláchl v potoce nebo si zašla k rybníku. Proto ji opravdová koupel ohromně lákala.

„A chceš si dát nejdřív snídani, nebo až pak?“ vytrhl ji z představ.

„Ehm, asi bych se radši nejdřív umyla,“ přiznala. V ucouraném oblečení po několikadenní cestě si v tak hezky uklizeném domě připadala nepatřičně.

„Chápu,“ přikývl a pokynul jí, aby vyšli z pokoje.

Kella původně myslela, že ji Arwin jen znovu seznámí s tím, co a kde v koupelně je a ona si to bude muset obstarat sama. Třeba nanosit vodu a dřevo, zatopit a tak dále. Když však vstoupili do koupelny, uvědomila si, že už včera obdivovala, jak je celý proces promyšlený a jak práci zjednoduší. Voda totiž byla do domu přiváděna zvláštním systémem, jemuž sice úplně nerozuměla, ale musela uznat, že je to opravdu zajímavé a užitečné. Stačilo pouze ohřát vodu, ale Arwin zatopil během pár minut sám, takže Kella nemusela hnout prstem.

Když se zeptala, jestli může také něco udělat, odpověděl jí, že není potřeba. Okamžik nato si však uvědomil, jak hloupě a neužitečně si dívka asi musí připadat, a proto ji poslal, aby zašla do stáje a dala Gladiovi seno. Nemusel jí ani popisovat, kde co najde, protože Kella si to pamatovala z předchozího dne. Byla ráda, že má konečně nějaký úkol. Koník ji přivítal jemným zafrkáním. Usmála se a natáhla k němu ruku. Očučal ji a pak k ní přistoupil a nechal se pohladit.

„Ahoj, kamaráde,“ pozdravila ho skoro šeptem. Otřel se jí čumákem o ruku a pohodil hlavou. Kella se znovu

usmála, otočila se a šla pro nové seno. Když pak spokojeně stál a přežvykoval, doplnila mu ještě čerstvou vodu, a protože se jí podařilo najít i vidle, vykydala box. Cestou zpátky do domu vzala pár menších polínek, takové poděkování, že jí Arwin zatopil. Byla zvyklá starat se sama o sebe, a tak ji trochu vyvádělo z míry, že toho pro ni tolik dělá a nechce nic na oplátku.

Našla ho zase v koupelně.

„Jdeš akorát včas,“ usmál se na ni.

Z kádě plné vody se linula voňavá pára. Nejspíš do koupele přihodil nějaké bylinky. Na stoličce vedle bylo položené mýdlo a látka, aby se pak Kella měla do čeho utřít a zabalit. Dívka byla unešená.

„To je... úžasné,“ zašeptala. „Já...“

„Je to jen tvoje,“ řekl Arwin, protože poznal, že nemůže najít slova. Vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře, aby jí dopřál soukromí.

Kella na chvíli zauvažovala, jestli má zamknout. Potom se ale rozhodla prokázat trochu důvěry a nechala odemčeno. Koneckonců v noci spala také v nezamčeném pokoji. A kdyby po ní Arwin něco chtěl, kdyby na ni chtěl něco zkusit, už dávno to mohl udělat. Pomalu se svlékla a vklouzla do horké, voňavé vody.

Ten pocit byl úžasný. Celé její tělo obklopilo teplo. Bylo to jako jemné pohlazení. Ponořila se pod vodu celá, protože si stejně potřebovala umýt vlasy. Všechno okolo ní utichlo. Pod hladinou ale nevydržela dlouho. Po vynoření sáhla pro mýdlo. Bylo jednoduché, přírodní, s lehkou vůní. Pečlivě se umyla a nakonec, i když se jí nechtělo, z kádě vylezla. Voda byla zakalená odmočenou špínou, a kromě toho začínala chladnout.

Sáhla po látce, aby si z těla setřela kapičky. Nebylo to obyčejné plátno, ale opravdu jemný a hebký materiál. I přes

to, že se jí to moc nelíbilo, si musela znovu navléknout staré oblečení. Dojem z koupele to dívce ale nezkazilo. Cítila se tak příjemně klidná a uvolněná. Bylo to ještě lepší, než si představovala.

Vyšla z *kouzelné* místnosti a narazila na Arwina.

„Zrovna jsem na tebe chtěl zaťukat, jestli jsi náhodou neomdlela,“ řekl trochu starostlivě.

„To jsem tam byla tak dlouho?“ podivila se.

„No, přes půl hodiny. Možná skoro jednu celou,“ odhadoval.

„Aha, nějak jsem nevnímala čas, promiň.“

„To nic,“ usmál se a pokynul k prostřenému stolu.

Společně se nasnídali.

„Přemýšlel jsem,“ začal při jídle Arwin, „o tom, jak nejlépe vyřešit cestu do Liandy. Sice bychom mohli osedlat Gladia a prostě by sis sedla přede mě nebo za mě, ale nevím, jestli to není zbytečné...“

„V klidu, klidně můžeme jít pěšky, pokud to není moc daleko. Já jsem zvyklá přemísťovat se po svých,“ uklidnila ho Kella poté, co pochopila, kam míří. Přišlo jí hezké a trochu zábavné, že se Arwin takhle stará, vždyť to musel minimálně tušit. Byla prostě děvče, a když se někam potřebovala dostat, měla dvě zdravé nohy, žádný kočár nebo koně.

Spokojeně přikývl. „Dobře, to rád slyším. V Liandě ti pořídíme nějaké věci, ať máš aspoň základní potřeby, oblečení a všechno, co by se ti v blízké době hodilo.“

Vesnice opravdu nebyla daleko. Vzali to přes les. Bylo krásně a ptáci zpívali. Dívka se nadšeně rozhlížela kolem a dokonce si i párkrát poskočila. Arwin se na ni poprvé překvapeně podíval, ale pak už s ní tu radost sdílel. Poznala, že stejně jako ona miluje přírodu. Šlo se jim spolu příjemně i bez

mluvení. Kelle vyhovovalo, že její společník nemá potřebu vyplňovat ticho.

Protože oba drželi dobré tempo, dostali se do vesnice za přibližně tři čtvrtě hodiny. Prošli okolo jedné ze strážních věží a zamířili uličkami mezi domy dál do středu. Arwin se najednou zastavil u jednoho pěkného domečku s brankou, předzahrádkou a lavičkou u stěny. Kella tázavě zvedla obočí.

„Tady bydlí Serra, Likova sestra, a podle mě tu najdeme i jeho,“ vysvětlil. Prošel brankou a ona ho následovala. Zaklepal na dveře a ty se hned otevřely.

„Arwine! Už jsem si říkala, kdy dorazíš! Tak kdepak jí máš? A vůbec, co tě to napadlo?!“ vychrlila na něj na jeden nádech mile vypadající žena a lehce ho utěrkou plácla přes rameno. Měla špinavě blondaté vlasy s tmavšími, skoro až hnědými pramínky a úžasné zelenohnědé oči. Byla podobná Likovi. Určitě však byla o několik let starší, dokonce starší než Arwin. Mohlo jí být tak ke třiceti, možná osmadvacet. Za sukni se jí objevila malá, asi tří nebo čtyřletá holčička, na první pohled podobná své matce. Jedině oči měla zřejmě po otci.

Arwin ustoupil kousek stranou, aby byla Kella vidět. Ta, protože si najednou připadala strašně na očích a středem pozornosti, se pokusila aspoň mile usmát. Žena ji však dál zbytečně neuváděla do rozpaků a podala jí ruku.

„Ahoj, jsem Serra, Likova sestra. Moc tě tu vítám! A tohle je Miriam,“ představila svoji dcerku. Kella k ní přidřepala. Konečně někdo, u koho se snad nemusí bát, že by udělala špatný dojem. S dětmi to vždycky uměla.

„Moc mě těší,“ pozdravila holčičku a usmála se. Dívenka se pořád trochu schovávala za mamčinou sukni, ale zvědavě vykukovala. „Myslím, že časem budeme skvělé kamarádky,“ prohlásila.

„To bych moc ráda,“ špitla holčička s nesmělým úsměvem.

„Tak pojdte dál. Nebudeme přece stát mezi dveřmi,“ vybídl je Serra.

Následovali ji do domu. Uvedla je do světnice, která byla moc pěkně zařízená a uklizená. Okny pronikalo příjemné světlo a prostor působil vzdušně a vesele. Na stole byly čerstvě natrhané květiny a vzduchem se vznášela vůně něčeho sladkého. U stolu seděl Lik a na klíně měl posazeného malého chlapce. Oba si na něčem pochutnávali. Byl to koláč, což vysvětlovalo tu sladkou vůni. Serra ho musela dopéct teprve před chvílí.

„Ahoj! Tak už jste tady,“ přivítal je s úsměvem Lik. „Dáte si taky? Je výborný, moje sestra je totiž skvělá kuchařka,“ ukázal na koláč a pak se zazubil na Serru.

„Ale no tak, já jsem tu hostitelka,“ zamračila se naoko pohoršeně. „A ty nabízíš cizí zboží.“

Potom se však obrátila na Arwina a Kellu, která z toho špičkování mezi sourozenci byla trochu nesvá.

„Samozřejmě se u nás nejdříve posadte. Odpočiňte si po cestě. Ty se, Kello, v klidu rozkoukej, určitě je toho na tebe hodně. Seznam se s dětmi a klidně se od nich nech provést po domě i zahradě, jestli chceš. Myslím, že ti to tu ukážou moc rády. Hlavně Rik, aspoň si bude připadat důležitý,“ mrkla na ni spiklenecky. Kella se usmála, Serra se jí moc líbila.

V tu chvíli se dveřmi vedoucími do jiné místnosti, odkud byl východ ven do zahrady, přirtil kluk a hned volal: „Už je hotový ten koláč? Doufám, že ho strejda Lik celý nesnědl!“

„A snědl! Nezbyl ti ani kousek,“ vyplázl na něj Lik jazyk.

„Ne, to není pravda!“ řekl chlapec a oplatil Likovi škleb. „Vid' že ne, maminko?!“ obracel se hned na Serru. Ta se na něj však podívala káravě.

„No tak, kluci! Chovejte se přece trochu slušně. Jste jak banda nevycválaných štěňat,“ napomenula je. „Máme návštěvu,“ dodala pak směrem k Rikovi.

Ten se zarazil a až teď si všiml Kelly a Arwina. A tak se dívka seznámila s nejstarším ze Seřiných dětí a pak i s malým Korinem, který byl prostředním potomkem a během jejího příchodu seděl Likovi na klíně. Děti ji následně provedly po domě i zahradě. Nejdřív ostýchavě, ale po chvíli s velkým nadšením. Kluci jí pyšně ukázali svůj domek v koruně stromu, který jim pomohl vyrobit Seřin manžel Ronn, a Miriam se pochlubila svojí nejoblíbenější panenkou.

Později se vrátili zpátky do kuchyně a Serra jim nabídla koláč, čaj a vodu se sirupem z květů. Kella musela uznat, že Lik o kuchařských schopnostech své sestry nelhal. Těsto se úplně rozpadalo na jazyku a chuť byla skvěle vyvážená. Ani Arwin neodolal a kousek koláče si dal.

Dívce se s novými přáteli sedělo příjemně, připadala si, jako kdyby sem patřila odjakživa. Samozřejmě toho o sobě moc nevěděli, přestože Lik už Seře zvládl o Kelle povědět až neuvěřitelné množství informací. Ani ten ale nemohl vyplnit všechny mezery. Nikdo ji nevyslychal, naopak se bavili spíše o běžných věcech a událostech ve vesnici. A tak dívka jen spokojeně poslouchala.

„Chtěl jsem tě požádat, Serro,“ vstoupil do hovoru Arwin, „já se v tom příliš nevyznám a ty máš určitě lepší přehled. Navíc se s Kellou jistě líp domluvíte. Jestli bys jí nepomohla nakoupit nějaké základní vybavení. To víš, oblečení, boty... no a další. Však už snad nějak dáte dohromady, co potřebuje. O peníze se neboj, všechno zaplatím.“

„Ale jistě! Moc ráda,“ nadchla se hned Serra. „I když předpokládám, že zrovna šaty nakupovat nebudeme.“ Usmála se na Kellu a přejela očima její kalhoty a košili. Byl to však milý a chápavý pohled, ne kritický.

Dívka byla ráda, že jí s tím pomůže zrovna Serra. Nedočkala si představit, jak a co by všechno musela sama shánět. A takhle ji to určitě bude i víc bavit.

„A kdy na to budeme mít vyhrazený čas?“ zeptala se Serra.
„Kdy chcete, ale asi co nejdřív. Nic s sebou v podstatě nemá,“ odpověděl Arwin.

„Dobře, tak co po obědě?“ navrhla Serra už směrem ke Kelle. „Teda pokud nejsi příliš unavená nebo nemáš jiný plán.“

„Ne, moc ráda,“ usmála se dívka.

„Fajn. A Liku, ty pohlídáš děti, než Ronn přijde domů, vid?“ obrátila se ještě Serra na svého bratra.

„Jo, jděte na nákupy. My si spolu užijeme skvělé odpoledne, že jo, kluci?“ zazubil se Lik.

„Nezapomeň, že je tu i Miriam,“ varovala ho Serra.

„Jak bych mohl zapomenout na tu naši malou princeznu,“ popadl Lik holčičku do náručí a ta radostně zavýskla. Posadil si ji na ramena a společně s dvěma malými kluky v patách vyběhl na zahradu.

„Někdy si říkám, kdo z nich je víc dítětem,“ zakroutila nad tím Serra hlavou, ale spokojeně se usmívala.

Bylo to náročné odpoledne. Kella v životě tolik nenakupovala, nejspíš za celý život ani neměla tolik věcí. Samozřejmě se s tím, co koupily, nenesily po Liandě, vždy to u obchodníka nechaly s tím, že to pak Lik nebo Arwin vyzvednou a odvezou. Dívku však celkové množství spíše děsilo, než těšilo. Když to na ní Serra poznala, s pochopením se snažila obstarat opravdu jen to, co jí přišlo nutné. Jenže i tak toho bylo dost.

Kella byla ráda, že se nemusela přebírat v hromadách dámského oblečení. Ty věci se jí sice na pohled líbily, ale asi by se v tom necítila, a navíc by to pro ni bylo nepraktické. Serra ji proto rovnou vzala do obchodu, kde nakupovala pro děti. Měli tam totiž i oblečení na dospívající chlapce, a to bylo něco, co dívka potřebovala. S její menší a štíhlou postavou jí chlapecké kalhoty skvěle padly a nějaké ty menší košile a tílka se taky

našly. Barvy byly jednoduché a přírodní, většinou odstíny hnědé, zelené, šedé, černé, modré a nějaká ta bílá.

Kella si pak ještě koupila kartáč na vlasy, mýdlo, šampón, nějaké další toaletní potřeby, ale těch naštěstí moc nebylo. Neměla ve zvyku něco takového používat a spoustu předmětů si trochu nechápavě prohlížela, ale Serra jí vzdycky prozradila, k čemu co slouží. Nic z toho jí však nenutila. Poslední, co koupily, byly boty. Podařilo se jim pořídit všechny typy, jaké by se Kelle mohly hodit. Dívka se pak nechala ještě přemluvit a dovolila Seře, aby jí koupila sukni a halenku, která se jí moc líbila.

„A může si tohle všechno Arwin dovolit?“ strchovala se Kella a měla výčitky za to množství peněz, co utratily.

„O to se neboj. A nemysli si, že mu něco dlužíš! Jestli s tím bude mít problém, měl si to líp rozmyslet, než se rozhodl se o někoho starat a než poslal na nákupy mě,“ zasmála se Serra.

„Chtěla bych tě ještě někam vzít,“ svěřila se dívce, když vyšly z obuvnického obchodu.

„Hlavně už žádné nakupování,“ zaprosila Kella. Za ten den už jí to opravdu stačilo. Připadala si vyčerpaná a měla toho až nad hlavu. Ne že by ji to se Serrou nebavilo, ta za to nemohla. Ale dívka toužila po klidu, zaposlouchat se někde v lese do zpěvu ptáků. Být chvíli sama....

„Neboj,“ usmála se Serra a položila jí ruku na rameno, „Teď už jde spíš o odpočinek. Taková malá odměna za to, jak to všechno skvěle zvládáš. Ani si nedokážu představit, jaká to pro tebe musí být změna. Vždyť se ti život...“ zmlkla poté, co si uvědomila, že tím Kelle nejspíš moc nepomáhá.

Ano, život se jí naprosto obrátil naruby. Nevěděla, co očekávat, co dělat, co s ní bude. Neměla jistotu vůbec v ničem. Ale měla ji vlastně před tím, než se dostala sem? Vždyť žila ze dne na den. Teď má aspoň na nějakou dobu, třebaže neurčitou, střechu nad hlavou a Arwin s ní má jistě nějaký plán. Proč

jinak by se s ní sem tahal a pořizoval jí tolik nových věcí? Dívka se snažila neztrácet naději, ale nějaké hezké iluze si také vysnila. Bude si muset co nejdříve sehnat práci, aby to mohla Arwinovi postupně nějak splácet.

„Tak pojd,“ pobídla ji Serra, „slibuju, že se ti tam bude líbit.“

A nelhala. Zavedla ji totiž k domu, od kterého už z dálky byla cítit vůně bylinek. Vývěsní tabule hlásala, že se jedná a kořenářství a bylinkářství spojené s čajovnou. Když vešly dovnitř, prošly skrz malý obchůdek a Kella jedněmi dveřmi zahlédla i sušírnu s dílnou na výrobu směsí, mastí, mýdel, no prostě všeho, co taková správná kořenářka a bylinkářka dovede. Pak vstoupily do rozlehlejší místnosti rozdělené na několik částí. Všude panovalo příjemné teplo, světlo a vůně. V jedné části byla křesílka a stolečky a v druhé jen polštáře a deky. Sem tam ležely nějaké knihy, místnost zdobily živé i usušené květiny, lampionky a svíčky. Vše působilo uklidňujícím, domáckým, příjemným dojmem. Vzduchem se vznášela omamná harmonická vůně. Kelle se tu moc líbilo. Normálně by si asi připadala zvláště, ale tady to působilo tak útulně, že byla až překvapivě uvolněná. Anebo opravdu unavená.

Posadily se do jednoho ze vzdálenějších rohů, aby měly trochu soukromí.

„Serro, holčičko moje! Tak dlouho jsem tě neviděla! Jak se mají děti?“ přivítala ji mateřsky starší žena, která se objevila s kocourem v náručí ve dveřích vedoucích z obchůdku.

„Také tě ráda vidím, Millerwo. Děti se mají dobře, dneska jsou s Likem a Ronnem. Já měla postaráno o jinou zábavu,“ usmála se na Kellu. „Dovol, abych ti představila svoji novou přítelkyni Kellu.“

„Jaká to krásná mladá dáma. Moc mě těší. Vítám tě tady u nás v čajovně.“

„Děkuju,“ usmála se dívka. „Je to tady opravdu... nepopsatelné,“ vzdychla okouzlením.

„Ach, děkujeme. A co vám mohu nabídnout?“ rozzářila se Millerwa.

„Myslím, že si dáme nějaký ovocný čaj,“ pohlédla Serra tázavě na Kellu, ale ta se pouze usmála. Výběr nechá na ní. Vůbec neměla představu, co si dát. „A jestli máš nějaké ty své sušené směsi ovoce a ořechů, jen tak na mlsnutí, tak jednu mističku k tomu,“ přidala ještě Serra.

„Dobře, Nina vám to za chvíli donese,“ přikývla bylinkářka a vzdálila se směrem do kuchyně.

„Tak co tady tomu říkáš?“ obrátila se Serra na Kellu.

„Je to opravdu úchvatné,“ odpovíděla nadšeně.

„Je to skvělý a oblíbený podnik. Hlavně u žen. Je tu klid, dobře se tu povídá a odpočívá. Navíc Millerwa se skvěle vyzná v bylinkách a koření. Je výborná léčitelka a vždycky umí poradit. Založit čajovnu byl ale nápad její dcery Niny. Společně to tady vedou už pár let a myslím, že se jim daří skvěle. Lidi k nim chovají důvěru a mají je rádi.“

„To věřím,“ usmála se Kella.

V čajovně strávily delší chvíli. Příjemně si popovídaly a odpočinuly. Dívka Seře vyprávěla něco trochu o sobě. Serra se nesnažila vyzvídat ani nebyla příliš vlezlá, právě naopak, působila přirozeně a Kella měla pocit, jako kdyby byly dlouholeté přítelkyně. Bylo to pro ni bylo zvláštní, ale zároveň krásné. Kéž by měla takovou sestru. Ze začátku jí činilo potíže mluvit o sobě, nevěděla, co by Seře měla vyprávět, nepřišla si zajímavá ani že by se mohla něčím chlubit. Serra však uměla pokládat správné otázky, skvěle jí to myslelo a dokázala se do dívky vcítit. Projevovala však pouze přirozenou formu účasti, rozhodně ji přehnaně neujišťovala o tom, jak ji chápe, ani ji neutěšovala.

Na oplátku zas sdělila pár věcí, co zajímaly Kellu. Pověděla jí o sobě, něco trochu o svém dětství s Likem, vyprávěla také

o své matce Enise, která žila v hlavním městě Enaru, a o otci, který ale bohužel před pár lety zemřel. Dívka ji moc ráda poslouchala, konečně nemusela mluvit ona. Ale nešlo jen o to. Život její nové přítelkyně ji opravdu upřímně zajímal. V něčem jí trochu záviděla. Nestěžovala si, ale věděla, že to neměla úplně nejlehčí. Jenže kdo měl? Každý má své. Každému život něco nachystá.

Moc se jí líbilo, když se pak Serra dostala k části, kdy se o ni začal ucházet Ronn. Z jejího vyprávění dívka poznala, jak se stále milují a jsou šťastná rodina. Serra se teď věnovala hlavně dětem, ale ve volném čase šila a pekla. Ronn byl obchodník a často jezdil prodávat po okolních městech a vesnicích. O rodinu se však staral vzorně a rozhodně ji nezanedbával. Lik žil zatím sám v malém domečku, také v Liandě. Serra stále čekala, kdy už se konečně usadí, ale její bratr to zatím spíš neplánoval. Svoboda mu jaksi vyhovovala. Vydělával si práci u koní, které miloval.

„A Arwin?“ zkusila se zeptat Kella. Upřímně, ten ji zajímal asi nejvíc. Skoro nic o něm nevěděla a stále jí připadal záhadný.

„Jo, holka, tak s tím je to trochu složitější. Také to neměl lehké, i když nejspíš úplně v jiném ohledu než ty. Víš, on je takový hodně... svůj. Těžko se to vysvětluje, však to sama poznáš,“ usmála se Serra. „Ale ty jsi ho něčím zaujala, to mi věř. On si k sobě jen tak někoho nepustí. Pravda, s Likem jsou dlouholetými přáteli, ale jinak je Arwin... No, ne úplně samotář, ale má to k tomu hodně blízko,“ rozhodla Serra s úsměvem rukama. „Pro mnohé je jednou velkou záhadou. A asi mu to tak vyhovuje. Pokud si toho je vědom. I přes svůj věk si ho v jistých kruzích docela váží nebo minimálně uznávají jeho názor. Má prý velké nadání pro strategii i boj. Myslím, že málokdo se mu vyrovná, aspoň co jsem slyšela.“

„A jeho rodina?“ snažila se udržet téma hovoru Kella. Chtěla toho o Arwinovi zjistit co nejvíc.

„My jsme jeho rodina. Rodiče mu zemřeli, když byl ještě dítě. Promiň, ale o tom by ti měl spíš vyprávět on, jestliže bude chtít. Řeknu jediné tolik, že ne přímo, ale částečně ho vychovával král Daren.“

„Cože?!“ vykřikla Kella, až se pár lidí v čajovně otočilo jejich směrem.

Serra se usmála a počkala, až se zvědavé oči zase stočí pryč. „Jeho otec patřil mezi královy přátele. Dalo by se možná říct do jeho družiny, i když nevím, jestli se to stále používá. Poté, co zahynul, bylo o jeho rodinu postaráno. Jenže Arwinova matka zemřela brzo po svém manželovi a z Arwina se stal sirotek. Zůstal však u dvora. Pokud vím, časem se začal učit boji s mečem a dalším bojovým technikám u nějakého soukromého mistra. Netrvalo dlouho a získal si pověst velmi neohroženého bojovníka. Když pak dokázal své strategické i bojové schopnosti v několika konfliktech, začali si ho všimnout a král Daren mu nabídl stejné postavení, jako měl kdysi jeho otec. Arwin však s díky odmítl, což bylo nečekané. Krále se to ale, zdá se, nijak nedotklo, protože doteď jsou dobrými přáteli, Arwin je Jeho Veličenstvu oddaný, přestože jen do určité své míry,“ odmlčela se Serra a napila se čaje

„No, řekla jsem toho víc, než jsem chtěla,“ zasmála se pak. „Ale co. Asi to není nic, co bys nemohla vědět. Dopisují si a radí se podle mě ve spoustě věcech. Arwin není úředník, ale stejně pořád vyřizuje nějaké dokumenty a co já vím. Je to jen, co jsem tak odpozorovala a zapamatovala si, když mi o tom vyprávěl třeba Lik. Víم pouze to, že než Arwinův otec zemřel, dobře rodinu zajistil. A Arwin nikdy nebyl na peníze náročný, takže žije tak, jak mu to stačí, a myslím, že je spokojený. Každému vyhovuje něco jiného,“ pokrčila rameny.

Kella přikývla, ale byla už ponořená ve vlastních myšlenkách. Arwin byl opravdu zajímavý. Líbil se jí jeho způsob života. Měla pocit, že mu rozumí. Nebylo to o tom, že by

nechtěl být s lidmi nebo jim nějak přehnaně nevěřil. Jen měl rád svůj klid, svoji jistotu, nechtěl se moc na nikoho vázat ani nikoho připoutávat k sobě. Ale teď tu byla ona... Co ho mohlo přimět změnit názor? Čím ho zrovna ona mohlo zaujmout? To v její schopnosti – a kdovíjaké – opravdu vkládal tolik naděje? Kelle se při těch myšlenkách stáhly všechny vnitřnosti. Co když ho zklame? Co s ní pak bude? Pošle ji zpátky? Bude chtít všechno zaplatit? Bože, do čeho se to dostala?

„Kello? Drahoušku? Jsi v pořádku? Vypadáš drobet vyděšeně. Řekla jsem něco?“ zadívala se na ni starostlivě Serra.

„Ne, nic, jen se mi udělalo trochu špatně. Potřebuju na vzduch,“ omluvila se dívka a vstala.

„Tak počkej venku, zaplatím a hned jsem u tebe,“ zvedla se rychle i Serra.

Kella přikývla a vydala se ven. V hlavě měla najednou prázdno. Dostala strašnou chuť utéct. Běžet a nezastavovat. Ale ovládla se. Před čajovnou se zhluboka nadechla. Musí se uklidnit.

Čerstvý vzduch jí pomohl. Vždycky se o sebe přece zvládla postarat. Podaří se jí to i tentokrát. Ať se stane cokoliv. Narovnála se. Musí znovu získat trochu jistoty.

Dřív, než Serra vyšla ven, byla už poměrně v pořádku. Prostě chytila menší záchvat paniky. „*Nic víc*,“ uklidňovala se. Serra si ji však dál starostlivě prohlížela.

„Asi bychom měly jít domů. Měla by ses najíst a odpočínout si. Myslím, že toho na tebe dnes bylo už dost,“ rozhodla. Dívka neprotestovala.

U Serry na ně čekal i Arwin. Mezitím, co se Kella seznamovala s Ronnem, který už dorazil domů, předala Serra Arwinovi seznam nakoupených věcí, které bylo potřeba vyzvednout,

a zbytek peněz. Když jí chtěl dát něco málo za její ochotu, nesmlouvavě odmítla.

„Vždyť já to dělala ráda. Tolik holčičí zábavy jsem si už dlouho neužila,“ řekla a nabízené peníze si nevezala.

Kella s Arwinem se dlouho nezdrželi. Arwin se během dne stavil na otočku doma a zpátky přijel na Gladiovi. Vyšvihl se na jeho hřbet a pak podal ruku dívce. Ta doufala, že se jí podaří také vyskočit tak snadno. Kůň jí najednou přišel nějak vysoký, jak se cítila unavená. Arwin měl ale dostatečnou sílu a ona to s jeho pomocí zvládla docela snadno.

„Ať si pořádně odpočine,“ přikázala Serra s očima upřenými do Arwinových a na Kellu se pak mile usmála. „Tak se zatím mějte! A šťastnou cestu domů,“ popřála.

Dívka jí ještě přes rameno zamávala.

Během jízdy zpátky nemluvili. Kella se Arwina držela okolo pasu a měla přivřené oči. Nechala vítr, ať ji hladí po tváři a cuchá jí vlasy. Bylo příjemné cítit ten svěží vzduch a vůni lesa, když projížděli pod korunami stromů. Skoro ji mrzelo, že dorazili k domu. Ale začínalo se stmívat a trochu i ochlazovat.

„V noci možná přijde bouřka,“ konstatoval Arwin a zadíval se k obzoru. Měl pravdu, vítr se začínal zvedat a ve vzduchu byl cítit blížící se déšť.

„Mám se postarat o Gladia?“ nabídla Kella.

Arwin se na ni zadíval. „Nejsi příliš unavená?“ zeptal se. Zavrtěla hlavou.

„Dobře,“ podal jí otěže. „Já zatím zapálím oheň v krbu a připravím něco k večeři. Máš hlad?“

„Jen trochu,“ odpověděla a zamířila do stájí.

On se odebral do domu.

To, že se mohla postarat o koně, ji potěšilo. Konečně měla chvíli pro sebe. Ve stáji bylo příjemné teplo a seno krásně vonělo. Skoro měla chuť si tu lehnout a spát. Dolila

Gladiovi čerstvou vodu a dala mu pár hrstí ovsa, který našla v pytlí v jednom z rohů posledního boxu. Zkontrolovala, že je koňské stání čisté, a nezapomněla ani na to vybrat hřebci kopyta a uklidit postroj. Všimla si, jak je čistý a udržovaný. Arwin se uměl dobře starat.

Nakonec už neměla co na práci, a tak se sebrala a šla do domu. Hned, jak vešla, ucítila vůni pečených brambor a koření.

„Doufám, že jíš sýr a tvaroh,“ usmál se Arwin, když uviděl, jak nasála tu směsici vůní.

„Jestli to je jen z poloviny tak dobré, jak to voní, nezbyde ani kousek.“

„Tak se posaď, za chvíli to bude,“ vybídl ji a obrátil se zpátky ke kuchyňské lince.

„Kde... Kde ses tohle všechno naučil?“ zeptala se.

„No... nějak tak životem,“ zasmál se Arwin a pokrčil rameny. „Však tobě taky nezbylo nic jiného než se naučit o sebe postarat, ne?“

„To ne, ale ty bys...“ zmlkla.

„Co?“ podíval se na ni a ona by se nejradši propadla.

„Ty bys sis přece mohl dovolit zaplatit služku,“ dokončila tiše se sklopenýma očima.

„To bych možná mohl, ale k čemu. Zvládnou se o sebe postarat, a co si člověk neudělá sám, to pořádně nemá,“ odpověděl s lehkostí, aby dal najevo, že se ho nijak nedotkla. „A teď pojď radši jíst, než to budeme mít studené.“ Položil před ni misku s kouřícím jídlem a sedl si taky ke stolu.

Kella si oddechla, že ho její slova nijak neurazila. Pořád nedokázala odhadnout jeho reakce. I přesto jí v jeho společnosti bylo příjemně.

K₅ – KELLA

Další ráno ji Arwin vzbudil zaťukáním na dveře. Kellu to nepřekvapilo, byli tak domluveni. Dneska měl začít její výcvik. Respektive spíš jakási zkouška jejich schopností, aby zjistil, kde začít. Dívka vůbec nevěděla, co čekat. Byla trochu nervózní, ale rozhodla se to na sobě nedat znát. Oblékla si těch pár kousků nového oblečení, které si včera vzala rovnou s sebou, aby dnes už nemusela být v tom starém a špinavém.

Když vyšla z pokoje, na stole už byla připravená snídaně. Zašla si v rychlosti opláchnout obličej a vykoukla z okna v kuchyni. Na obloze sice byly mráčky, ale sluníčko už začalo vysoušet louže po nočním dešti.

„Tak pojď ven,“ vyběhl ji Arwin poté, co se nasnídali a trochu jim slehlo.

Kella ho zvědavě následovala za dům. O stěnu zde byly opřené dvě dřevěné tyče, které tam předchází den určitě nestály. Arwin je vzal a jednu jí podal.

„Co to má být?“ nechápala.

„První zkouška. Chci vědět, co v tobě je,“ odvětil.

„Cože?!“ zasmála se, ale neznělo to vůbec pobaveně. „Děláš si srandu? Já přece neumím bojovat, a s tímhle už vůbec ne.“

„Věř mi, máš to v sobě... Něco v tobě je, tím jsem si jistý. Teď to jen potřebuju dostat ven, abys to taky viděla.“

„Ne, ne, ne. Tak na to zapomeň. Nebudu se tady s tebou prát. Nejsem šílená! Vždyť jakou bych měla šanci?!“ začala nesouhlasně vrtět hlavou.

„Taky po tobě nechci, aby ses prala,“ usmál se Arwin a zatočil v rukou se svojí tyčí.

Kella couvla.

„Chci, abys bojovala.“

„Zbláznil ses?!“ stále tomu nemohla uvěřit.

„Znám to tady líp než ty, pokud utečeš, doženu tě,“ vyhrožoval Arwiin a udělal krok k ní.

Kdyby mu tyč prostě hodila k nohám, snad by ji nechal, ne? Nebude přece útočit na neozbrojenou holku. Ačkoliv jí v tento moment přišel úplně šílený...

„A být tebou, tu tyč nezahazuju. Je to tvoje jediná obrana,“ radil jí, když viděl, nad čím přemýšlí. Provedl výpad a ona automaticky uskočila.

„No tak, ukaž, co v tobě je. Nech zapracovat svoji přirozenost, svoje instinkty,“ přesvědčoval ji.

Provedl další dva rychlé výpady za sebou. Před prvním znovu uskočila, ale u druhého neměla šanci. Samotnou ji překvapilo, když se její tyč ocitla v cestě té jeho. Nebyla to velká rána, ale stejně jí zabrněly ruce. Uvědomila si, jak křečovitě zbraň drží. Pokusila se trochu uvolnit, ale moc času jí nedal. Schytala bolestivé šťouchnutí do žeber. To ji lehce namíchlo. Rozpráhla se a chtěla ho praštit. Nevěděla, kde se to v ní vzalo, ale koneckonců vždycky byla trochu vznětlivá a vzpurná. Tohle si přece nenechá líbit! Chce se prát? Má to mít! On se však snadno jejímu máchnutí vyhnul a znovu ji šťouchl.

To dělá schválně! zamračila se pro sebe Kella. Nechtěl jí doopravdy ublížit, rozhodně se jí však vysmíval. A dívku to rozčilovalo. Několikrát prudce vyrazila tyčí proti němu. Vždycky hravě uskočil, sehnul se anebo nastavil vlastní tyč. A Kella skoro vždycky schytala další dloubanec.

„Jsi moc čitelná,“ řekl jí. „Nenech se ovládat vztekem, zatemňuje ti úsudek. Poslouchej instinkty,“ radil dál.

Pokusila se ovládnout. Nebyla tak hloupá, aby neposlouchala jeho rady. Snažil se ji koneckonců něco naučit.

Naznačila další výpad, ale pak tyč stočila a udeřila jinak, tak, jak to předtím několikrát udělal on. I tomuto pokusu se vyhnul, ale pochvalně kývl hlavou: „To už bylo lepší.“

Bojovali ještě nějakou chvíli, než Kellu začaly bolet ruce a žebra od věčných zásahů. Začínala zpomalovat.

„Stačí,“ rozhodl Arwin. „Já ti říkal, že v tobě něco je. Postupně to rozvineme, naučíš se to, neboj. Vedla sis dobře.“

„Moje žebra s tebou moc nesouhlasí,“ zašklebila se na něj Kella.

„Zvykneš si.“

„Na co? Na další rány a zranění?“ odfrkla si.

„Neboj, nehodlám tě zmrzačit. Bohužel ale nějaká ta bolest k boji patří. S tím musíš počítat,“ pokrčil rameny.

„To zní opravdu povzbudivě.“

„Snažím se jen být upřímný,“ pousmál se na ni.

„Dobře, nemůžeme si teď dát chvíli pauzu?“ zeptala se. „Docela bych se napila.“

„Jasně. Zajdi si do domu a pak se vrať. Ukážu ti pár postojů a základních úderů. Uděláme takovou menší sestavu, kterou teď budeš trénovat nějaký čas pořád dokola. Ale budeme ji různě měnit, přidávat a upravovat tvůj postoj a údery, abys o tom mohla přemýšlet, a ne se pouze zpaměti učit povely,“ sdělil jí Arwin.

Dívka s jeho slovy najednou pocítila vzrušení. Myslí to vážně, opravdu ji bude učit bojovat!

„Dobře, za chvíli jsem zpátky,“ přikývla a rozběhla se k domu.

„Ještě něco,“ zavolal za ní Arwin a ona se zastavila a otočila. „Když budeme trénovat, nepožaduju sice, abys mě oslovovala mistře, na nic takového si nehraju, ale požaduju poslušnost. Co řeknu, musíš udělat. Víím, že tvoji důvěru si musím nejprve získat, ale chci, abys poslouchala, pokud ti něco říkám, přemýšlela o tom a měla k tomu, co se učíš,

nějakou úctu. Koneckonců je to určitý typ umění, ne žádná hloupá rvačka v hospodě.“

Kella chvíli stála a přemýšlela, jestli má odpovědět. Bude schopná přijímat jeho rozkazy? Jestliže se u něj chce učit, asi bude muset... Nakonec jen přikývla.

K₆ – KELLA

Následující dny Kella trávila z větší části s Arwinem. Poměrně intenzivně trénovali. Dívku každý den všechno bolelo a cítila se vyčerpaná, takže většinou, když skončili, nešla už ani do vesnice, ale spíš brzy spát. Přes to všechno každé ráno znovu s chutí vstala, nasnídala se a pustila se do práce, kterou Arwin na ten den připravil. Její tělo sílilo nejen díky cvičení, ale i z dostatku jídla a odpočinku. Pokud pominula modřiny a škrábanece, viděla, jak jejímu tělu výcvik prospívá. Začínaly se jí rýsovat svaly.

Arwin kromě trénování zařadil do programu v dalších dnech i učení. Oznámil dívce, že je důležité se vzdělávat, a to teď také bude patřit k jejím povinnostem.

Moc nevěděla, co si tom myslet. Do školy nikdy nechodila, uměla se ale podepsat a poznala některá písmena. Matně si pamatovala, že ji kdysi matka zkoušela učit číst, ale pak už na rozvíjení jejích dovedností nebyl čas. Když zemřel otec... A pak onemocněl Wenir a následně i její matka.

Kella však díky svým rodičům a častým pobytům v přírodě věděla spoustu o zvířatech a rostlinách. Vypadalo to, že Arwin je tím potěšen. Učil ji tedy číst a postupně i psát. Ze začátku si v jeho knihách spíše prohlížela obrázky, ale postupně ji přesvědčil, aby mu zkoušela předčítat. Pravděpodobně proto, že už se to jednou zkoušela naučit, takže to pro ni nebylo úplně nové, jí to nešlo zase až tak pomalu.

Bavilo ji číst hlavně příběhy, ale studovala i knihy o přírodě. Když Arwin viděl, že ji něco opravdu zaujalo, dal jí to za úkol, a pokud ho splnila, odměnil ji. Kellu to těšilo. Brzy to však přestala dělat pro odměnu, ale protože ji to opravdu zajímalo.

Už to nebyla dětská hra, šlo o víc. I Arwin se podle toho choval. Občas však měla pocit, že moc neví, jak s ní jednat. A popravdě ani ona si nebyla jistá, jak k němu přistupovat. Vždycky ale udělala, co měla, a pak dostala na oplátku prostor pro vlastní samostatný rozvoj.

Už méně ji bavily historické a politické události, o nichž jí Arwin vyprávěl. Musela se naučit znaky jednotlivých území a některá důležitá města. Její země ležela víc na sever a vyspělostí, tradicemi, zákony, zvyky a dalšími věcmi se poměrně lišila. Pro dívku to bylo překvapující, ale nikdy se příliš nevázala k nějakým zaběhnutým zvyklostem ani v nich nebyla nijak striktně vychována. Navíc zatím Enar zas tak nepoznala, aby ho mohla srovnávat se svou domovinou. Postupně se však od Arwina dozvídala více a více.

V obou zemích vládl král. S pánem Corie se však dívka nikdy nesetkala. Slyšela ale, že je to dobrý panovník, má manželku i rodinu a snaží se jít svému lidu příkladem. S králem Darenem, vládcem Enaru, tu čest měla a udělal na ni dobrý dojem. Od Arwina věděla, že nemá manželku ani děti. Proč tomu tak je, se neptala, neměla pocit, že by jí příslušelo pokládat takovéto otázky. Obě země byly členěny na jednotlivá území, které spravoval vždy nějaký šlechtic.

Dívka nikdy nebyla nějak moc pobožná, v její zemi však lidé v bohy věřili a někteří starší vykonávali pradávné rituály. Ona se raději s takovými věcmi příliš nezaplétala. Věřila v sílu a moudrost přírody. V Enaru se podle Arwinových slov někteří lidé také modlili k bohům, ale většinou sami v soukromí. Nedávali to moc najevo.

Rozdíl byl i ve vnímání dětí a dospělých. V Corii se dívky vdávaly mezi jednadvaceti až pětadvaceti. Než dozrály, pomáhaly doma matkám – vařily, šily a učily se dalším pracím. Pouze pár z nich šlo do učení k nějaké mistrové třeba na kořenářku, bylinkářku a podobně. Taková dívka však musela